

[Ivar Nørgaard.] handle både told og økonomi, sådan som vi jo så, at vi havde glæde af det under Kennedyrunden. Men da var det ikke engang formaliseret. Det vil være overordentlig vigtigt, at vi får det formaliseret, også sådan at borgerne i højere grad kan føle, at de bor i ét økonomisk område, fordi lovgivningen bliver harmoniseret, så betingelserne for produktion og ophold bliver mere ensartede i vore lande.

De mange regeringsblade har jo taget stilling til disse spørgsmål, og et af disse mange regeringsblade, som står statsministeren temmelig nær, et af de københavnske regeringsblade, Politiken, har ofret en leder på dette spørgsmål. Det forekommer, som om Politiken her ligesom åbner vejen for et tilbageskridt, idet Politiken synes at mene, at vi skal opnå meget store økonomiske fordele og stille meget kraftige krav for overhovedet at gå ind på tanken om en toldunion. Jeg ved ikke, om det er et forsøg på at bane vejen for et tilbagetog, idet man så vil kunne sige, at man ikke har fået realiseret sine varme ønsker, og derfor blev det ikke til noget. Jeg vil anse det for overordentlig beklageligt, hvis sådanne synspunkter gør sig gældende også i regeringen, og jeg vil derfor spørge statsministeren, om det, der er antydnet i Politiken, er noget, som regeringen også fornemmer i samme retning. Det var jo antydninger og fornemmelser, men de bar temmelig tydeligt præg af, at der lå en forventning om, at det nok ikke blev til noget og man så derfor måtte have en forklaring på, hvorfor det hele ikke blev til noget.

Fra socialdemokratisk side ser vi — som vi flere gange har fremhævet — overordentlig gerne, at vi træffer en beslutning, en politisk beslutning, her i tinget allerede i denne samling om oprettelse af en traktat om nordisk økonomisk union, og indtil videre er køreplanen jo nogenlunde overholdt. Man må regne med, at der kan blive basis for en sådan beslutning, når embedsmandsudvalgenes betænkninger er blevet behandlet af regeringerne og har været til drøftelse i Nordisk Råds økonomiske komité og senere i Nordisk Råds samling, og fra socialdemokratisk side vil vi gerne stille al vor styrke bag og give regeringen al den støtte, vi formår, til at trænge igennem med en realisering af ønskerne om opbygning af

en økonomisk union. Jeg håber, at den tvivl, som man giver udtryk for i visse borgerlige blade, ikke har vundet indpas i de borgerlige partiers ministres sind, og vi vil i hvert fald gerne — hvis man skulle føle, at man er lidt trængt — støtte regeringens medlemmer: bliv stående, gå gerne stærkt frem, gennemfør det, vi støtter jer!

Poul Schlüter: Ikke færre end tre forespørgsler danner udgangspunkt for denne udenrigspolitiske debat. Den ene af dem omfatter endog spørgsmålet om den europæiske markedsudvikling, som folketinget ellers plejer at gøre til genstand for en særskilt drøftelse. Hvis man ønskede det, kunne debatten derfor i dag være udstrakt til at dreje sig om et hvilket som helst udenrigspolitisk problem, der er brændende noget som helst sted på kloden, men det skal man nu nok ikke stræbe efter. På grundlag af begivenhederne i Czekoslovakiet, som afgørende ændrer perspektivet i den europæiske politik og afspændingssituationen, og også fordi markedsspørgsmålene skal behandles i dag, vil det være mere rigtigt og realpolitisk, at debatten koncentrerer sig om problemerne i vor egen verdensdel, de spørgsmål, som helt direkte spiller en rolle for Danmark, og hvor vi selv helt direkte har en mulighed for indflydelse.

Det står vi os også nok ved at lade være hovedreglen ellers. Der er ofte en tendens i den danske udenrigsdebat til med kolossal entusiasme at kaste sig over de fjernere problemer i fremmede verdensdele og samtidig forsømme analysen og standpunktet til vore egne europæiske anliggender, og det kan være farligt, for det kan skabe en perspektivforskydning. Det tjener jo intet formål at foregive, at Danmark har, eller at vi vil kunne skaffe os, afgørende indflydelse på alverdens internationale problemer. Realitetssans og sans for proportioner må præge vor udenrigspolitiske aktivitet.

Situationen i vor egen verdensdel er i dag en ganske anden, end da folketinget sidst førte udenrigspolitisk debat, i april måned. Sovjetunionens brutale okkupation af Czekoslovakiet, som er en dyb tragedie for det czechoslovakiske folk, kan desværre ikke undgå også at få konsekvenser for forholdet mellem øst og vest. Hvor længe konsekvenserne vil vare, kan ingen vide, men de er der